

PATRIMONI FAUNA // Enric Fàbregas > TEXT i FOTOS

El reientinc

Conegut també com a pit-roig, és un ocell comú a les nostres muntanyes. Gràcies al seu comportament atrevit i confiat podem observar-lo a curta distància.

Segurament tothom coneix aquest bonic ocell, anomenat també pit-roig o rupit. La seva popularitat és deguda al comportament atrevit i confiat que té en determinades èpoques de l'any. El tord, la merla i el rossinyol són alguns dels seus parents propers, i tots pertanyen a la família dels túrdids. El tret més distintiu d'aquest ocell és el seu pitet de color taronja vermellós, que li ha fet tenir el seu nom popular.

El pit-roig ateny aproximadament la mida d'un pardal, però les seves

proporcions en difereixen molt. Té el cap gros, arrodonit, amb uns ulls negres i grossos, que li donen una aparença d'animal espavilat, i un bec prim i recte. El cos és esvelt i el pit sobresurt en mesura, però quan fa fred, l'ocell estofa el plomatge i el seu cos s'arrodona. Les potes són llargues i primes, molt més fràgils que les dels pardals. Les parts superiors són de color verdós amb tonalitats brunes. La taca taronja s'estén des del front fins a l'ull, i baixa per les galtes i la

gola cap al pit. Entre el taronja i el color verdós del dors, hi podem observar, si el tenim ben a prop, una franja de color gris pur. El ventre i la resta de plomes del dessota són de color blanc brut.

És un ocell predominantment forestal, típic del sotabosc, encara que pot viure en tot tipus d'ambient sempre que hi hagi un mínim de vegetació arbustiva que li ofereixi refugi. No és estrany trobar-lo en parcs i jardins urbans, fins i tot metropolitans. Les Gavarres i l'Ardenya, amb el seu alt cobriment forestal, constitueixen un lloc ideal per a la presència del reientinc. S'alimenta principalment d'invertebrats, però també de fruits i llavors. Els seus ulls grossos són fruit d'una adaptació per poder detectar eficaçment l'aliment en l'ombrívol sotabosc.

Un animal molt territorial. El seu moviment és peculiar, sacseja el cos sovint i fa ràpids moviments d'ales quan cerca l'aliment al terra o entre la vegetació. Es desplaça pel terra fent saltirons i manté una postura erecta, provocadora, mostrant sempre el taronja del pit. Tant a l'estiu com a l'hivern, defensa el territori on s'alimenta i en foragita tots els seus congèneres. Les poblacions del centre i del nord d'Europa, així com les que crien a l'alta muntanya, són migradores i vénen al sud a passar l'hivern. Llavors l'espècie es torna molt abundant i

Un reientinc, o pit-roig,
agafat en un anellatge.

els individus es mostren confiats, sovint descarats. Durant la primavera i a l'estiu, coincidint amb l'època de reproducció, els pit-roigs residents abandonen el seu comportament confiat i es tornen més aviat discrets i cautelosos. És en aquesta època quan el mascle fa sentir el seu cant malenconiós, que utilitza per atraure la femella i delimitar el seu territori. Els refilets són tan insistents que poden sentir-se fins i tot durant la nit. Els mascles reaccionen amb violència quan detecten el cant o el pit taronja d'un altre individu dins del seu territori i llavors la batussa està assegurada.

Per què no veiem reientincs a l'estiu? La femella construeix el niu a poca alçada, enmig dels arbusts, en soques d'arbres, en piles de branques, en cavitats de murs o al terra. Nien dos cops per temporada i les postes són de 4 a 6 ous, que incuba la femella durant 14 dies. Els polls són alimentats pels progenitors durant dues setmanes i abandonen el niu quan encara no saben volar. Aquest ocells joves són ben diferents dels adults, mostren un plomatge de color bru, clapejat d'ocre, que els ajuda a passar desapercebuts enmig del sotabosc. Segurament aquest plomatge de camuflatge evita l'enfrontament amb els individus adults i alhora els protegeix dels depredadors. A finals d'estiu, però, comencen a mudar les plomes del cos i comencen a aparèixer a poc a poc les plomes taronges del pit, fins que a l'octubre tots els joves tenen el mateix aspecte que els adults. 🐦

↳ L'estació d'anellatge de can Vilallonga

A l'estiu de l'any 2004, l'Associació Galanthus, gràcies al suport econòmic del Consorci de les Gavarres, va establir en una sureda de la finca de can Vilallonga (Cassà de la Selva), una estació d'anellatge d'aus. Aquesta estació està emmarcada en el programa SYLVIA de l'ICO (Institut Català d'Ornitologia), que té per objectiu utilitzar l'anellatge d'ocells per obtenir informació a llarg termini sobre les poblacions reproductores i hivernants d'un determinat nombre d'espècies d'ocells del territori català. La sureda és un dels boscos mediterranis més representatius del massís i constitueix un dels ambients mediterranis amb major diversitat d'aus, atès que el seu estrat arbore escarissat i l'abundant cobertura arbustiva afavoreixen la presència d'ocells de bosc i brolla.

L'ocell més anellat en aquesta estació, tant en la hivernada com en l'època de reproducció, és precisament el pit-roig, o reientinc (*Erithacus rubecula*). El dia 12 de desembre de 2004, durant la primera sessió d'anellatge d'hivern, a l'estació es trobaren amb una agradable sorpresa: la captura d'un reientinc que duia una anella estrangera. Pocs dies després, es va saber que l'ocell s'havia anellat el 17 d'abril del 2003 a Falsterbo, una localitat del sud de Suècia situada a 1666 km de can Vilallonga. Dades com aquesta reflecteixen la importància de l'espai natural del massís com a refugi d'hivernada d'ocells procedents de poblacions nòrdiques. 🐦